

L'OPINIÓ

EDITORIAL

La consolidació de l'Esquerra Republicana

L'assemblea creadora de la nova forma democràtica catalana no ha estat més ni menys accidentada que nosaltres esperàvem. Menats per un patriotisme puríssim i un daler de col·laborar en l'enderrocament del règim vergonyós que detenta la sobirania de l'Estat espanyol, els tres aspectes de l'esquerra catalana, s'han pogut unir sense gaire commoció.

Les primeres matèries, els elements bàsics de la fusió, com tothom sap, s'han fornides "Estat Català", el Partit Republicà Català, nuclis federals històrics, les velles concentracions republicanes comarcals i les noves promocions de republicans socialistes o socialitzants.

La nostra perfecta democràcia ens va guanyar a l'anàlisi de les deliberacions de l'assemblea constituent, l'ensenyament de les quals ha d'ésser-nos profitós per a l'avenir.

Cal mencionar abans que tot, la capacitat dels treballs de les ponències. Regint-les amb les esmenes incorporades, hom s'adona de què Catalunya ha complert la Conferència d'estols considerables de ciutadans cultes i ben orientats dintre el camp esquerre. Malgrat el radicalisme de certs principis fonamentals del Partit, llur persistència i defensa s'ha fet amb més serenitat per tal d'emocionar els menys possible la massa pseudeliberals que frontereja amb nosaltres, i que desconfiada en parlar de l'economia pública, tot admetent les millo-

res que els extremistes de l'organització han sabut aportar al cabdal comú.

No hem d'amagar l'esforç que ha motivat l'arranjament d'un problema de recel i de gelosia plantejat per importants sectors de la Conferència, o sigui el cas de Marcellí Domingo. L'extraordinària fulla dels serveis prestats a Catalunya i a la Llibertat per aquest membre honorable del Govern Provisional de la República, el fan creditor de l'alta estima en què el tenim els republicans de tota Ibèria. Hi havia, però, un punt de disciplina que calia resoldre d'una manera clara. Nuclis d'assembleistes per l'autoritzada paraula de Ventura Gassol i del doctor Dencàs, preguntaven la interpretació que el Directori del Partit entenia donar a l'acord de què la permanència en ell era incompatible amb tota altra disciplina política. De moment, l'únic cas d'aquesta mena era el de Marcellí Domingo, possible membre del Directori de l'Esquerra Republicana i ja element directiu del Partit Radical Socialista Espanyol. Hi havien a l'assemblea prou bons amics del diputat per Tortosa i algun d'ells se sentí gelós del plantejament de la qüestió. El bon sentit que davant tot problema es troba en la ment del Primer de Catalunya, Francesc Macià, clogué la discrepància. Es mantenia, com era de raó, la incompatibilitat, però, per una sola vegada, atesa la constitució del nou Partit i les circumstàncies extraordinàries que sobresurten en Marcellí Domingo, se l'exceptuava i se'l nomenava per al càrrec que de dret li pertoca. El President Macià i els membres d'Esquerra Republicana tenen la confiança suficient en el nostre amic per a estar segurs de què la incompatibilitat de fet que pugui presentar-se-li la resoldrà ell mateix amb l'altesa d'esperit que el caracteritza.

La celeritat i pobresa de mitjans amb què la Secretaria provisional de l'actiu Pujol i Font organitzà l'assemblea, ocasionava importants dificultats de compenetració immediata. Els amics comarcals, vinguts dels indrets més llunyans de Catalunya, tingueren de relacionar-se molt de pressa entre ells i amb nosaltres. Alguns no es fi-

xaven prou bé en l'origen del mal, que no és altre que la persecució persistent que patim de part de l'eterna reacció espanyola. L'ofegament en el dolor de la ruïna, de l'ergàstula i fins de la sang de tota propaganda republicana. Oblidaven que les migrades garanties constitucionals ens són negades sempre d'ençà de la Restauració; que els millors dels nostres homes-guies són perseguits follament; que els nostres pobres periòdics gemeguen sota un règim d'extermini i que la policia que acompanya Martínez Anido és la mateixa que segueix la gent d'esquerra.

Per aquests motius hem tingut d'aprofitar el lleuger respir imperfecte d'aquestes eleccions vergonyoses per a reunir-nos i deliberar, dintre un aire mefític, carregat de bacteries feixistes.

No és estrany, doncs, que homes com l'eximí Humbert Torres, la conducta seriosa política del qual és normal que necessiti exercitar-se i moure's dintre d'un ambient de meditació i d'estudi, es trobessin un bon xic turmentats davant la premsa amb què se'ls demanava parer, acord i col·laboració. Ja reflexionaran en la quietud del seu esperit i no dubtem que arribarà a temps l'aportació activa, clara i neta que la seva brillantíssima història política promet i fa esperar.

A desgrat de la persecució dretista i governamental i dels moments difícils en què en debatem, els republicans de Catalunya, l'èxit de la Conferència ha omplert de desillusió els nostres enemics i fins no pocs dels nostres afins. Una força considerable compareix a la palestra portant la representació del millor de la terra on hem nascut. A través nostre els aires de la vella Europa liberal, veritablement liberal, cada dia més encaminada cap a un repartiment més just de la

Esquerra Republicana és la veritable força antidisnàtica de Catalunya